

прыйшоу, нага зна- у Дамей- ходзіцца бы. аца? Я дковаць. Калі многія інстытута не здоль- беларуску, то што для аша культура? уражанне, што не- Беларусь заснула паллем, Багрымам, увазе чыноўнікаў, асабрацца з экано- деў бы беларускае атрымаецца! нікі канцэрта, што сетліць у арганіза- бо на вочы яны не павесілі спіс вы- і тыя ў адпавед- ла чарэе выходзі-

лі на сцэну. Не ведаю, магчыма, адпра- цаваная да аўтаматызму схема і не гор- шы варыянт, але для каго ўсё гэта было задумана? А парадавала тое, што ў нас усё яшчэ гучаць народныя песні, што можна яшчэ убачыць традыцыйны народны касцюм, хоць за апошнія гады ён становіцца ўсё больш эклектычным. Выклікалі захалленне і дзеці ў вышытых кашульках. Пакуль што яны непасрэдна і адкрытыя. Фатаграфую хлопчыка гадоў ча- тырох, а ён кажа: «А ў мяне таты няма». Шчымы момант, але ж не мною ска- зана: «Дзеці — соль зямлі». І надзея наша — на іх.

Сымон СВИСТУНОВІЧ. Фота аўтара.

прагучыць канцэрт-рэквіем з удзелам артыстаў Беларусі і Расіі. Святлана ЯСКЕВІЧ.

КАСТУСЯ і Тарэса, Ганна і Настасся, Віця, Яніна і Франя. Гэтыя дзеці жылі ў Дальве. Калі пачалася вайна, іх бацькоў пазабіралі на фронт. Жывучы з маці і бабулямі, яны палолі буракі, хадзілі на рыбу, памагалі ка- паць бульбу. А летам — бега- лі ў грыбы, збіралі суніцы. Ад шашы да Дальвы кіламетраў пяць. Лясны край. Тут так пахне суніцамі! Кажуць, Дальва была апошняй беларускай вёскай, якую знішчылі фашысты ў вайну. Яе спалілі 19 чэрвеня 1944 года, 67 гадоў таму.

Запавет

«НЕДАСПЯВАЛІ, НЕДАЛЮБІЛІ, НЕДАЖЫЛІ...»

67 гадоў таму спалілі Дальву

Сёння ў гэтым месцы няма хат. Ды і вёскай гэтае месца называць цяжка. Тут паўсюль лес. Той, які ёсць на ўскрайку амаль кожнай вёскі. Толькі тут яго вельмі многа. А яшчэ тут незвычайна прыгожа. Калі заканчваецца асфальт і пачынаецца лясная дарога, яшчэ здалёк заўважны велічны помнік — фігура маці, да якой туліцца голенькае дзіця. Надзвычай моцны позірк у жанчыны. Як тлумачыць сам аўтар помніка, скульптар Уладзімір ЦЕРАБУН, жанчына з дзіцем мае рэальны прататып — жыхарку вёскі Дальва, маці адзінага выжыўшага тады Мікалая Пятровіча Грыловіча, якой удалося выбрацца з палаючага хлява і якую застрэлілі ўжо побач з ім.

Помнік быў збудаваны ў 1973 годзе. Уладзімір Церабун вучыўся тады на трэцім курсе скульптурна-га аддзялення Тэатральна-мастацкага інстытута. — Само жыццё дало імпульс для стварэння такога помніка. Я сам з вёскі і ведаю, чым вёска жыве, — працягвае скульптар. — І мне хацелася, каб гэты помнік быў не пампезны, а вельмі сціплы і вясковы. І самае галоўнае — пратэст унутры самога вобраза, які атрымаўся.

«НЕДАЖЫЛІ...»

— Забіваць дзяцей — няма гэтаму апраўдання. Самае святое, што ёсць — гэта нашы дзеткі, — гаворыць дырэктар ГМК «Хатынь» Артур Зельскі. — І калі злачынцы Хатыні панеслі пакаранне, то злачынцы Дальвы — не. Але на іх ёсць рука Божая. — У Бога няма мёртвых, у Яго ўсё жывыя, — ключар Свята-Духавага кафедральнага сабора протаіерэй Георгій ДЗІЧКОУСКІ гаварыў гучна. На службе, якую праваслаўны святар правёў тут, сабраліся жыхары прылеглых вёсак, кіраўніцтва з раёна, школьнікі... — Нашай малітвай мы ўспамінаем ахвяраў той вайны, усіх бязвінных людзей. Ніко-

лі не варта забываць: малітва — гэта мост паміж зямлёй і небам. Усю службу дзесьці непадалёку кукавала ззяюля. Гучна. Доўга. А над падмуркамі — сімваламі хат свавольнічаў у кронах бяроз вецер. Нібыта гэта жыхары спаленай Дальвы хочуць нешта сказаць. 29 дзядей, 13 жанчын, двое мужчын. Недажылі, недаспявалі, недалюбілі. За гады вайны ў Лагойскім раёне, акрамя дальвінчаў, было знішчана больш за восем тысяч мірных жыхароў. — Пакуль мы памятаем — мы жывём, — гаворыць старшыня Мінскага абласнога аддзялення фонду міру Любоў ЕРМАЛОВІЧ. — Трэба быць пільнымі, каб у нашых душах не наступіў духоўны Чарнобыль — і мы не забыліся на трагедыю. — Дальва — гэта наш напамін. Напамін пра вайну. Каб моладзь ведала, што такое вайна, што яна нясе з сабою, — выказаўся падчас урачыстай цырымоніі памяці старшыня Савета ветэранаў Белтэлерадыёкампаніі Дзмітрый МАРЧАНКА. — За маёй спінай жанчына з малым дзіцем, якая заклікае ўсіх нас: людзі добрыя, не дапуськайце болей вайны, жывіце ў міры і спакоі. Будзем спадзявацца, што

наша рэспубліка будзе мацней- дужэй, і над намі заўсёды будзе сонейка на блакітным небе. Адзіны жыхар Дальвы, які тады ўратаваўся, — Мікалай Грыловіч, летась адышоў з гэтага свету. Яго дачка — Вольга Мікалаўна — сёння жыве ў Аўстраліі, але штогод 19 чэрвеня яна прыязджае сюды на радзіму бацькі. — Тое, што адбылося тады ў 1944-м, прайшло з маім татам праз усё жыццё, — успамінае жанчына. — Гэта тая трагедыя, якая вечна застаецца з табой. Я лічу, што перажыць такое, — гэта немагчыма. Тата заўсёды прыязджаў сюды — на гэту зямлю. І мая радзіма таксама тут. Менавіта ў Дальве я адчуваю сябе дома. Праглядзіце: якое неба, якая прырода. Тут усё размаўляе — і хоча жыць поўным жыццём. Я абавязкова вярнуся. Калі сціхаюць чалавечыя галасы, пачынаеш заўважаць, як хораша тут слухаць сябе. Ціха-ціха. Паволі шумяць дрэвы, клапатліва снюдаюць у траве мурашы, шчыруюць шпакі. Восем толькі шапакоўняў ім ніхто не зрабіў. Людзі тут больш не жывуць. Ілья ЛАПАТО. Фота аўтара. Лагойскі раён.

р маркетинга»,

Арыгінальная цэна (бел. руб.) з улічэннем НДС	Сума задатка (бел. руб.)
651 500	565 150
651 500	565 150
550 000	155 000
050 000	305 000
350 000	135 000
50 000	85 000
00 000	60 000
50 000	85 000
50 000	135 000
0 000	90 000
00 000	210 000
0 000	70 000
0 000	105 000

Цэна з НДС	Размер задатка (бел. руб.)
2 121 800	

р-н, агрогородок лавлення для уча- г: Витебск, пр-т 0. Реквизиты для кой области ОАО А) в ф-ле № 201

Цэна з НДС	Размер задатка (бел. руб.)
21 420 000	

в ККУП «Витеб- необходимыми ный срок подачи 3012218220012

ККУП «Гомельоблреклама» филиал «Эксперт-Услуга» (организатор аукциона)